

getter. Jeg kan derfor fatte mig i temmelig stor Korthed i Dag, idet jeg selvfølgelig ikke skal indlade mig paa at gentage, hvad jeg tidligere har udtalt angaaende Henvendelser under denne Forhandling.

Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) ankede over min Mening om, at Tjenestemænd ikke maa strejke eller gøre Obstruktion, og anførte mod mig, at Ministre jo strejkede, som han sagde, og forlode deres Stillinger. Jeg tror, det ærede Medlem ved nøjere Betragtning af denne Sag vil komme til Forstaaelse af, at hvis Tjenestemænd, naar de søgte deres Afsked, bare sig ad ganske paa samme Maade som Ministre, naar de søgte deres Afsked, og hvis Reglerne her vare de samme, maatte han give mig Medhold i min Betragtning. Det gaar nemlig saaledes til, naar Ministre søge deres Afsked, at de da varetage Forretningerne indtil videre, det vil sige, indtil der kan komme ny Ministre til. Ganske paa samme Maade, mener jeg, det bør foregaa, naar Tjenestemænd søge deres Afsked. Selvfølgelig have disse Ret til at søge deres Afsked, men lige saa selvfølgelig maa Administrationen have Ret til først at give dem denne Afsked, naar der er ny Tjenestemænd, som kunne overtage Forretningerne. Staten, saavel den nuværende som den tilkommende, der tales om, kan nemlig ikke finde sig i, at Forretningerne ikke blive besørgede forsvarligt. Det maa Staten kræve for hele Folkets Skyld.

Dernæst har der været anført forskellige Ting om Underofficererne, og jeg skal opholde mig noget ved, hvad der har været anført. Det ærede Medlem for Fakse (Stauning) anførte et Forhold ovre i Viborg, hvor enkelte Underofficerer — ikke ret mange — og deres Familier havde arbejdet hos en Tobaksfabrikant under en Strejke. Det ærede Medlem ankede over, at disse Underofficerer arbejdede for en lavere Pris end den gældende Priskurant og saaledes underbød Arbejderne. Det ærede Medlem har i denne Sag henvendt sig til mig, og jeg udtalte da til det ærede Medlem, at jeg ikke fandt det heldigt i al Almindelighed, at Statsfunktionærer arbejdede paasaadanne Vilkaar, at de underbød Arbejderne. Imidlertid maa vi jo se paa Forholdene, som de ere. Deter nemlig lovligt, at disse Underofficerer have arbejdet hos vedkommende Tobaksfabrikant paa den Maade, som sket er, og dertil kommer, at deres lave Lønninger gøre det højst rimeligt, at de søge ekstra Fortjeneste. Jeg har ment, at man under den Strejke, der var, ikke

med Rette kunde kræve af mig, at jeg skulde skride ind her. Men jeg erkender, at det er heldigt for alle Parter, at Statens Tjenestemænd, naar de arbejde hos private i deres Fritid, forlange og faa den samme Løn, som er gældende i vedkommende Fag, thi Statens Tjenestemænd skulle nødvendig konkurrere til Skade for Arbejderne paa Arbejdsmarkedet. Denne min Mening vil jeg sørge for bliver tilkendegivet vedkommende. Men jeg har ikke ment det rigtigt at gribe ind i Forholdet, medens Arbejdskonflikten stod paa.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) omtalte en Bevilling paa Finansloven paa 10,000 Kr. til Fremme af Fællesformaal for Underofficerer og lignende indenfor Afdelingen. Det ærede Medlem ytrede, at der til denne Bevilling knyttede sig en lille Historie, nemlig en Historie om en Minister, som er bange for Underofficerernes Sammenslutning i en større Fællesforening. Jo, jeg hørte nok, at det ærede Medlem knyttede en lille Historie dertil, tidligere har jeg ikke vidst af, at der overhovedet knyttede sig andet til denne Bevilling, end hvad der offentligt har ligget for. I Fjor søgte forskellige Underofficersforeninger ved Afdelingerne om at faa saadanne Understøttelser, og jeg gik med disse Ansøgninger til Finansudvalget og bad om at faa en Sum bevilget, saa at disse Understøttelser kunde gives. Det har sin Betydning for Underofficererne, at de faa Understøttelse til deres Samlingsstuer og deres Foreninger, for at de under den daglige Tjeneste kunne have det lidt hyggeligt. Der er vel ikke saa mange i dette Ting, som ere særlig kendte med disse Forhold, men der er adskillige, som ere kendte med Skoleforhold, og som godt vide, at for en Række Aar siden var det saaledes saa godt som alle Vegne ved de store Skoler, at Lærerne ikke havde nogen Samlingsstue, de maatte i Frikvarteret staa paa Gangene eller paa Legepladsen, henviste til at samtale der, om de kunde, men i alt Fald finde sig i alle de vanskelige Forhold, som der var til Stede. I de senere Aar har man ved Skolerne faaet indrettet Samlingsstuer for Lærerne, og jeg tror, alle ere enige om, at saaledes bør det være. Noget lignende maa man, finder jeg, søge at faa indrettet ved de forskellige Afdelinger indenfor Krigsmagten for Underofficerer, og det var dette, denne Bevilling tilsigtede. Jeg havde den Glæde, at Finansudvalget og hele Rigsdagen sluttede sig til mit Forslag, og Bevillingen er uddelt efter de Forudsætninger, der den